

Robert Vannoy, Podstawy prorocत्व biblijnych, Wykład 17

Kontynuacja Abdiasza, Joel

C. Treść Abdiasza

1. Zarys

W naszym porannym czasie w Abdiaszu przyjrzymy się niektórym cechom treści, a następnie przejdziemy do Joela. Jak wiecie, Abdiasz to tylko jeden rozdział i tylko 21 wersetów. Jest to więc krótka książka. Mam to, co moim zdaniem jest najlepszym sposobem na podzielenie tego na sekcje. W pierwszych dziewięciu wersetach masz „wyrok na Edom”. Wersety 10 i 11 wyjaśniają „powód tego wyroku”. Patrzyliśmy na 10 i 11 w zeszłym tygodniu w związku z dyskusją na temat daty Abdiasza i pamiętacie, że dyskusja koncentruje się wokół tego, w jaki sposób zniszczenie lub splądrowanie Jerozolimy jest zaangażowane w te wersety, ponieważ 10 i 11 mówi: „Z powodu przemocy przeciwko twojemu bratu Jakubowi, okryjesz się hańbą, zostaniesz zniszczony na zawsze. W dniu, w którym stałeś na uboczu, gdy obcy zabierali jego majątek, a obcy wchodzili do jego bram i rzucali losy o Jeruzalem, byłeś jak jeden z nich”. Z tego powodu Edom będzie sądzony.

Wspomniałem w zeszłym tygodniu, że toczy się debata, czy należy podążać za 10 i 11, z 12 do 14. Innymi słowy, czy od 10 do 14 jest jednostką, czy też wersety od 12 do 14 stanowią ostrzeżenie na przyszłość? Innymi słowy, zrobiłeś to, teraz nie rób tego ponownie. Jestem skłonny myśleć o tym drugim. Wróćmy do tego i przyjrzymy się temu bardziej szczegółowo. Werset 12 mówi: „Nie powinienes patrzeć z góry na swego brata w dniu jego nieszczęścia ani radować się z ludu Judy” i to ciągnie się aż do 14. Wróćmy i przyjrzymy się temu bardziej szczegółowo, ale wydaje mi się, że wersety od 12 do 14 są ostrzeżeniem na przyszłość.

Wersety 15-16 to kolejne przejście, wraz z przesłaniem Abdiasza, przechodzi od sądu nad Edomem do „sądu nad wszystkimi narodami”, wszystkimi bezbożnymi. To jest 15 i 16. A potem ostatnia sekcja, wersety 17 do 21, „przywrócenie i błogosławieństwo dla Izraela”.

Teraz przejdźmy do bardziej szczegółowych informacji na temat każdej z tych sekcji. Czytasz w wersecie pierwszym: „Wizja Abdiasza. Oto, co Wszechwładny Pan mówi o Edomie”. Pamiętaj, że Edom to naród, którego przodkowie sięgają Ezawa. Więc to jest bratni naród dla Izraela. „Słyszeliśmy wiadomość od Pana, wysłannik został wysłany do narodów, aby powiedzieć: „Powstańcie i wyruszmy przeciwko niej w bitwie”. Patrz, uczynię cię małym wśród narodów. Będziesz całkowicie wzgardzony”. Zajmuję się tłumaczeniem NIV. Jak to przetłumaczyć? Zauważyłeś, że forma werbalna jest w czasie idealnym. Czy jest to prorocza doskonałość? W ten sposób tłumaczy to NIV: „Uczynię cię małym”. Król Jakub mówi: „ **Uczynilem** cię małym”. To jest kwestia interpretacyjna. Pytanie brzmi: czy jest to odniesienie do nadchodzącego sądu, czy do historycznej rzeczywistości z przeszłości, a mianowicie, że Edom był małym, nieistotnym ludem i nigdy nie był wielkim imperium. Wydaje mi się, że w kontekście powinno to być traktowane jako prorocza doskonałość, jako coś w przyszłości. To jest przepływ tego fragmentu, ponieważ jest to sąd, który przyjdzie na Edom. NIV przetłumaczył to poprawnie jako proroczą doskonałość.

Petra / Sela Kiedy dochodzisz do wersetu 3, czytasz: „Pycha twego serca zwiodła cię, mieszkającą w rozpadlinach skalnych i mieszkającą na wysokościach, która mówisz sobie: „Kto może mnie na ziemię? Choćbyś szybował jak orzeł i założył swoje gniazdo wśród gwiazd, stamtąd cię ściągnę” – znowu czytam z NIV w 3b – „wy, którzy mieszkacie w rozpadlinach skalnych”. W notatkach znajduje się alternatywny tekst „Rozszczepy skał” lub „Sela”. Czy to „wy, którzy mieszkacie w rozpadlinach skalnych” czy „w Sela” jest nazwą własną? Sela oznacza „skałę”. Miasto Petra oznacza „skałę”. Czy to nawiązanie do starożytnego miasta Petra? Nie wiem, czy ktoś z Was odwiedził lub widział zdjęcia tej strony. To niesamowita strona. Wiele lat temu w podróży poślubnej wraz z żoną odwiedziliśmy Petrę. Musieliśmy tam pojechać konno. Było to miasto, o którym zapomniano, dopóki szwajcarski odkrywca Burkhart nie odkrył go ponownie w 1812 roku. Wejście prowadzi przez kręty kanion lub Siq, który miejscami jest tak wąski jak 12 stóp, a ściany te wznoszą się prawdopodobnie na 100 lub 150 stóp

po obu stronach strona. Więc wchodzi się przez ten kanion, który oczywiście został przecięty przez przepływający tam strumień. W porze suchej można tamtędy przejść bez problemu. Ale jak zauważyłem tutaj, nieoczekiwane ulewy i gwałtowne powodzie mogą przetoczyć się przez ten kanion na głębokość do 20 stóp. Dwudziestu francuskich turystów zginęło w takiej powodzi w 1963 roku. To jedyne wejście do miasta. Kiedy przejdiesz przez ten siq, znajdziesz się w tej szeroko otwartej dolinie, otoczonej górami i dość wysokimi skalistymi, jałowymi obszarami. Na zboczach tych gór wyrzeźbiliście z bardzo kolorowego czerwonego piaskowca domy mieszkalne, domy, różnego rodzaju budynki, a następnie w centrum tej doliny znajdują się wolnostojące budynki i stara rzymska droga. Ale pierwotnie to miejsce było zasiedlone przez Edomitów. Ruiny, które dziś tam widzisz, pochodzą z dużo późniejszego okresu. Ale wczesne stadia tego miejsca zostały zbudowane przez Edomitów. Jest więc kwestią dyskusyjną, jak czytać to zdanie: „wy, którzy mieszkacie w rozpadlinach skał”. Czy „sela” to nazwa własna „Petry”, czy to po prostu słowo oznaczające „skałę”.

Nabatejczycy wywłaszczają Edom Ale w każdym razie werset czwarty mówi: „Choćbyś wzbił się w górę jak orzeł i założył sobie gniazdo wśród gwiazd, stamtąd cię strącę”. Myślę, że najlepiej jest to rozumieć jako przepowiednię utraty terytorium Edomu, która historycznie wypełniła się klęską Arabów Nabatejczyków. Nabatejczycy pochodzili z regionu w północnej Arabii. Jeśli spojrzysz na Malachiasza 1:3-5, myślę, że jest jasne, że w 430 rpne, w czasach Malachiasza, Edomici zostali już wypędzeni lub wyrzuceni z ich terytorium przez tych Arabów, ponieważ Malachiasz 1:3-5 mówi: „Ezawa znienawidziłem i obróciłem jego góry w pustkowie, a jego dziedzictwo zostawiłem pustynnym szakalom”. Tak więc do czasów Malachiasza Edomici zostali wypędzeni ze swojego terytorium. Malachiasza 1: 4 kontynuuje, Edom powiedział: „Chociaż zostaliśmy zmiażdżeni, odbudujemy ruiny. Ale tak mówi Pan Zastępów: „Mogą budować, ale ja burzę”. Nazwą ich Złą Krainą, ludem zawsze narażonym na gniew Pana. Zobaczycie na własne oczy i powiecie: „Wielki jest Pan nawet poza granicami Izraela”. Tak więc Abdiasz ogłasza nadejście sądu nad Edomem, a do czasów

Malachiasza wyrok ten już się dokonał.

Wywłaszczeni Edomici osiedlili się po wypędzeniu ich z terytorium przez Nabatejczyków na obszarze południowej Judy, który ostatecznie stał się znany jako Idumea. Tam utrzymywali niezależną egzystencję przez jakiś czas, zanim zostali podbici przez Jana Hyrcanusa i przymusowo nawróceni na judaizm. Możesz natknąć się w swoich czytaniach i komentarzach, że „Idumea” była grecką formą Edomu. Tak więc „Idumea” to tak naprawdę po grecku Edom. Edomici osiedlili się w południowej Judzie, ostatecznie przymusowo zjudaizowani w latach 135-105 pne przez Jana Hyrcanusa i Machabeuszy. Dynastia Heroda Wielkiego wywodziła się z rodu Idumejczyków i przybył, by przejąć kontrolę nad Królestwem Judy. Tak więc Herod oczywiście prześladował naród żydowski. Kontrowersje między Jakubem a Ezawem sięgają aż do czasów Heroda, który pochodził z Idumejczyków. W czasach rzymskich Edomici zniknęli jako lud. Pozostało niewielu Idumejczyków, którzy zniknęli w historii. Oto jeden z bratnich narodów Izraela, który po prostu znika z historii. Godne uwagi jest to, że naród żydowski nie. Zachowali swoją tożsamość. Więc to jest sąd, który widzicie w wersetach 1-9, który został ogłoszony nad Edomem.

B. Abdiasza 10-14 Powód sądu i ostrzeżenie na przyszłość? Jak omówiliśmy w zeszłym tygodniu, wersety 10 i 11 są powodem sądu, ponieważ kiedy Jerozolima została splądrowana, „Trzymałeś się z daleka, byłeś jak jeden z nich”. To jest 10 i 11. Teraz dochodzimy do 12 do 14; czy to kontynuacja 10 do 11, czy też osobna sekcja, ostrzeżenie na przyszłość? Powodem pytania jest forma werbalna. To jest „waw'al”, a następnie forma werbalna w jussive. To seria ośmiu form waw 'al plus czasownik jussive. Zwykle tłumaczy się to z hebrajskiego jako „nie rób, nie rób”. Na piątej stronie twojej ulotki znajduje się pytanie, czy te czasowniki mają odniesienie do przeszłości, jak potwierdził Allen w komentarzu NICOT i wielu innych komentatorów, którzy datowali książkę po zniszczeniu Jerozolimy. Pytanie brzmi, czy jest to przeszłość, teraźniejszość czy przyszłość, czyli przyszłość Abdiasza. Allen, w swoim komentarzu do NICOT, jak na stronie 6, ma tendencję do zajmowania się napiętą kwestią formy werbalnej w tych

wersetach, argumentując, że: „Prorok w bardzo pomysłowy sposób mówi o wydarzeniach z przeszłości, tak jakby były one jeszcze obecny.”

Teraz Niehaus w *Exegetical and Expository Commentary on Minor Prophets*, trzynomowym komentarzu do Minor Prophets, mówi: „Trudno jest zrozumieć te zakazy, aby mieć na uwadze coś innego niż przyszłe wydarzenie. NRSV tłumaczy te zakazy jako czas doskonały, „nie powinien”, ale jest to gramatycznie nie do utrzymania”. Jak już wspomniałem, istnieje osiem form jussive zawierających te ostrzeżenia, często rozumianych jako odnoszące się do wydarzeń, które już miały miejsce, a zatem odniesienia do tych samych wydarzeń opisanych w wersetach 10 i 11. Widzicie, na tym polega problem. Czy 12 do 14 mówi o tym samym, co 10 i 11? A może 10 i 11 są przyczyną wyroku, a 12 i 14 ostrzeżeniem na przyszłość? Mam różne tłumaczenia tego. King James tłumaczy te usprawiedliwiające ostrzeżenia: „Nie powinienes patrzeć z góry na swego brata, nie powinienes był radować się z ludu Judy. Nie powinniście się tak chełpić w dniu ich utrapienia. Nie powinienes był ponownie maszerować przez bramy mojego ludu w dniu ich klęski. To „nie powinno mieć” oznacza, że od 12 do 14 jest po prostu kontynuacją 10 i 11. Ale pojawia się problem, czy dopuszczalne jest tłumaczenie „*al* plus jussive” jako „nie powinno”. Innymi słowy, jest to czynność zakończona, a nie „nie rób” ani w teraźniejszości, ani w przyszłości. Zauważyłeś, że Król Jakub mówi: „Nie powinien”.

Nowym standardem amerykańskim jest „nie rób”. Teraz widzicie, to jest lepsze, jeśli chodzi o „*al* plus jussive”, które może być albo teraźniejsze, albo przyszłe. „Nie, nie, nie”. Żydowskie Towarzystwo Publikacyjne: „Jak mogłeś?” To już przeszłość, ale przypis mówi: „dosłownie, „nie rób”.” NIV zawiera „Nie powinienes”, co sugeruje teraźniejszość. NLT: „Nie powinienes”. To czas przeszły. Jest bardzo podobny do króla Jakuba. Tak więc tłumaczenia różnią się, jak radzić sobie z tymi ośmioma formami jussive, podobnie jak komentatorzy. W zależności od tego, jak przetłumaczycie te formy, zdecydujecie, że albo 10 i 11 mają być połączone z 12 do 14, i to wszystko mówi z powodu sądu nad Edomem i jest to coś z przeszłości; albo powiecie, jak zasugerowałem w zarysie, że 10 i 11 są powodem wyroku, a 12 do 14 to ostrzeżenie na przyszłość.

A teraz pójdźmy z tym trochę dalej, po tych różnych tłumaczeniach. Keil w swoim komentarzu mówi, i myślę, że słusznie, że ta jussive forma nie może być traktowana jako przyszłość przeszłości, „nie powinna”. Keil mówi, że jussive forma nie pozwala na tego rodzaju tłumaczenie – powinno być albo teraźniejszością, albo przyszłością. Ale potem mówi, że „nie jest to ani przeszłość, ani przyszłość konkretnie, ale w idealnym sensie obejmuje jedno i drugie”. Dla mnie tego rodzaju sugestia jest zbyt abstrakcyjna; Nie jestem nawet pewien, co dokładnie przez to rozumie.

Theodore Laetsch, komentator Proroków Mniejszych, używa 11 do 14 jako naocznego świadka opisu teraźniejszości, a zatem uważa ostrzeżenie z 12 do 14 za odpowiednie. Umieszcza to w czasach Jehorama jako coś, co trwa, w teraźniejszości. Myślę, że to możliwe. Gaebelien wspomina innego uczonego, który mówi, że 10 do 14 początkowo odnosi się do czasów Jehorama, 2 Kronik 21:16, ale spełniło się później w niewoli babilońskiej w Jerozolimie. To, co robi, jest tym, co nazywamy podwójnym odniesieniem, ta grabież Jerozolimy odnosi się do grabieży z czasów Jehorama, ale jednocześnie, tymi samymi słowami, grabież odnosi się po raz drugi do grabieży babilońskiej w 586 roku. wydaje mi się, że chociaż czas teraźniejszy Laetscha jest możliwy, w rozdziałach od 12 do 14 planowane jest przyszłe odniesienie. Podczas gdy wersety 10 i 11 oraz 12 do 14 odnoszą się do podobnych działań Edomitów, wersety 10 i 11 odnoszą się do przeszłych działań, które już miały miejsce Jehoram. Ale od 12 do 14 to ostrzeżenia na przyszłość, które Edom zignorował w czasie zniszczenia Jerozolimy w 586 rpn, ponieważ wiemy, że Edomici uczestniczyli, lub przynajmniej cieszyli się, w zniszczeniu Jerozolimy w 586. Jeśli spojrzysz na Ezechiela 35:5 czytamy tam: „Ponieważ żywiliście odwieczną wrogość i wydaliście Izraelitów pod miecz w czasie ich nieszczęścia, kiedy ich kara osiągnęła punkt kulminacyjny, przeto na moje życie – wyrocznia Wszechmocnego Pana: Wydam was na rozlew krwi”. Wydaje się więc, że Edomici zignorowali to ostrzeżenie. Aalders jest podobny do Allena, który postrzega te formy jako retoryczne. Twierdzi, że 10 i 11 odnoszą się do tych samych wydarzeń, co 12-14. J. Eaton przenosi to z ironią do przeszłości. Hengstenberg traktuje to jako przyszłość.

Dlaczego tak wielu z tych komentatorów odmówiło przyjęcia 12 do 14 jako

przyszłości, kiedy ta forma jest jussive? Wydaje mi się, że tak wyraźnie odnosi się do przyszłości. Ktoś może zarzucić, podobnie jak Aalders, że to dziwne, że wyrok na Edom został ogłoszony w wersetach 10 i 11, a następnie ostrzeżenie dotyczące przyszłości w wersetach od 12 do 14. Wydaje się, że to jest główny zarzut. Dlaczego miałbyś wydać wyrok na Edom za coś, co Edom już zrobił w 10 i 11, a następnie w następnych wersetach dać ostrzeżenie dotyczące przyszłości? Argument jest taki: to nie ma sensu. Wyrok już został ogłoszony — Edom już popełnił tę obrazę przeciwko ludowi Bożemu i Panu, będzie sądzony — jaki jest sens ostrzegania na przyszłość?

Przyszłe ostrzeżenia gdzie indziej: Jer 18; Amosa 2 i 5. Zwróć uwagę na Jeremiasza 18:5-10. Mówiliśmy o tym wcześniej. W Jeremiasza 18: „Doszło do mnie słowo Pańskie. Powiedział: „O domu Izraela, czyż nie mogę postąpić z wami tak, jak czyni garncarz?” oświadcza Pan. „Jak glina w rękach garncarza, tak jesteście w moim ręku, domu Izraela. Jeśli kiedykolwiek ogłoszę, że naród lub królestwo ma zostać wykorzenione, zburzone i zniszczone, i jeśli ten naród, którego ostrzegałem, pokutuje za swoje zło, to ulituję się i nie ześle na niego katastrofy, którą zaplanowałem.” Innymi słowy, wydaje mi się, że wciąż jest miejsce na ostrzeżenie na przyszłość: „nie rób tego więcej”. Być może Edom okaże skruchę i odwróci się od takiego nastawienia i postępowania, jakie mieli w przeszłości.

Jeśli pójdziesz do Amosa – oczywiście dotyczy to Izraela, a nie Edomu, ale myślę, że w grę wchodzi te same zasady – znajdziesz się we wczesnych rozdziałach, ostrzeżenie za ostrzeżeniem o zbliżającym się sądzie. Spójrz na Amosa 2:13-16: „Zmiażdżę cię, jak miażdży wóz załadowany zbożem. Nawet szybcy nie uciekną, silni nie zbiorą swej siły”. Werset 15: „Łucznik nie ostoi się. Szybkonogi żołnierz nie ucieknie”. Werset 16: „Najodważniejsi wojownicy uciekną tego dnia nago”. To całkiem mocne ogłoszenie wyroku. W 3:2: „Tylko was wybrałem spośród wszystkich rodzajów ziemi; dlatego ukarzę cię za wszystkie twoje grzechy”. 3:11-15: „Nieprzyjaciół napadnie na kraj, zburzy twoje twierdze i splądruje twoje twierdze” i tak dalej. Amosa 4:1-3 „Słuchajcie tego słowa, krowy Baszanu na górze Samarii, kobiety, które uciskacie biednych i uciskacie

biednych, które mówicie do swoich mężów: Przynieście nam drinka!” Ten suwerenny Pan przysiągł na swoją świętość: „Na pewno nadejdzie czas, kiedy was zabiorą na haczyki, ostatni z was na haczyki na ryby... zostaniecie wyrzuceni”. Amos 5:27, „Wyślę cię na wygnanie poza Damaszek”. Amosa 6:14: „Podburzę przeciwko tobie naród, domu Izraela, który będzie uciskał całą drogę od Lebo-Chamath aż do doliny Araby”. Otrzymujecie więc wszystkie te wyroki.

Ale spójrz na Amosa 5:4. W tym samym czasie masz sąd, w 5:4 czytamy: „Tak mówi Pan do Izraela: «Szukajcie mnie, a żyjcie»”. Werset 6: „Szukajcie Pana, a żyjcie”. W wersetach 14 i 15 rozdziału 5: „Szukajcie dobra, a nie zła, abyście żyli”, 15: „Nienawidźcie zła, miłujcie dobro, zachowujcie sprawiedliwość w sądzie”. Następnie zwróć uwagę na następne stwierdzenie. „Być może Pan Bóg Wszechmogący zlituje się nad resztą Jakuba”. Tak więc wydaje mi się, że zawsze są otwarte drzwi, które Pan opuszcza, gdy ogłasza wyrok sądu i ostrzega przed sądem, który ma nadejść. Jeśli ktokolwiek, do kogo jest skierowany, nawróci się, być może Pan ustąpi. Więc nie wydaje mi się, żeby była jakakolwiek niekonsekwencja między opisaniem przyczyny osądu w 10 i 11, a potem także w tym samym czasie, mówiąc: nie rób tego więcej. Oczywiście Edom zignorował to ostrzeżenie i zrobił to ponownie, kiedy Babilończycy zaatakowali w 586 roku.

Ale jeśli przyjmiesz to tak, jak sugeruję, ma to również wpływ na datę. Sugeruje to, że plądrowanie w latach 10 i 11 było za czasów Jehorama w latach 800-tych, a ostrzeżeniem na przyszłość jest rok 586, który Edomici zignorowali. Teraz, jeśli powiesz, że od 10 do 14 to wszystko to samo, opis powodu, dla którego nadchodzi sąd nad Edomem, może prowadzić do twojego myślenia, że chodzi o rok 586. Więc ta kwestia, jak interpretujesz związek między wersetami 10 i 11 a od 12 do 14 ma znaczenie nie tylko dla tego, jak rozumiesz, o czym mowa, czy masz „powód do osądu i ostrzeżenia na przyszłość”, ale także ma wpływ na daty.

4. Abdiasz 15-16 Zapowiedź sądu nad niesprawiedliwymi Przejdźmy do 15 i 16. 15 i 16 mówi: „Dzień Pański jest bliski dla wszystkich narodów. Tak jak ty uczyniłeś, tak

samo stanie się z tobą, twoje czyny powrócą na twoją własną głowę, tak jak piłeś na mojej świętej górze, więc wszystkie narody będą pić nieustannie, będą pić i pić, jakby ich nigdy nie było”. Tak więc przechodzisz w 15 i 16 od ogłoszenia wyroku na Edom do ogłoszenia wyroku na wszystkich niesprawiedliwych. Mamy więc do czynienia z przejściem z Edomu do pogan w ogóle lub, jak mówi tekst, „dzień Pański jest bliski dla wszystkich narodów”.

Dyskusja o Dniu Pańskim Jeśli Abdiasz jest datowany na 840 r. p.n.e., to jest on pierwszym z proroków, a to oznacza, że jest to pierwsza wzmianka w księgach prorockich o Dniu Pańskim, który staje się dość znaczącym tematem, na przykład w Joelu. Czym jest Dzień Pański? Mam tutaj kilka komentarzy na ten temat, ponieważ jest tu napisane: „Dzień Pański jest bliski dla wszystkich narodów”. Myślę, że ogólnie można powiedzieć, że Dzień Pański to czas, w którym Pan ześle sąd na swoich wrogów i błogosławi swój lud. Można znaleźć użycie tego wyrażenia w wielu księgach proroczych, nawet z odmianami, takimi jak „dzień jego gniewu” w Sofoniasza 2:2 i „dzień gniewu Pańskiego” z Ezechiela 7:19. Istnieją inne drobne modyfikacje, ale wszystkie odnoszą się do dnia Pańskiego. Wydaje się, że jest to termin znany i rozumiany przez ludzi, nawet gdy wcześniejsi prorocy, Amos i Joel, mówili o Dniu Pańskim.

W Amosa 5 ludzie pragną dnia przyjścia Pana, ponieważ spodziewają się, że będzie to dzień błogosławieństwa dla Izraela, ale Amos mówi im, że się mylą. Więc spójrzmy na to. W Księdze Amosa 5:18 mówi: „Biada wam, którzy tęsknicie za Dniem Pańskim, dlaczego tęsknicie za Dniem Pańskim? Ten dzień będzie ciemnością, a nie światłem, będzie tak, jakby człowiek uciekał przed lwem tylko po to, by spotkać niedźwiedzia, jakby wszedł do swojego domu, oparł rękę na ścianie, tylko po to, by ukąsił go wąż. Czy Dzień Pański nie będzie ciemnością, ani światłem, ani smołą ciemnością, bez promienia jasności”, dlaczego? „ponieważ Izrael odwrócił się od Pana i Bóg osądzi Izraela”.

Więc jeśli dzień Pański był dobrze znanym wyrażeniem i wydaje się, że ci prorocy go używają, co ono oznacza? Myślę, że nietrudno jest ustalić, że jest to związane z

Bożym sądem, ale jak sugeruje Amos, popularna koncepcja jest taka, że ten dzień będzie dniem sądu tylko nad wrogami Izraela. W związku z tym byłby to dzień błogosławieństwa dla samego Izraela. Joel i Amos ostrzegają przed tym pomysłem. Następnie, na podstawie nadejścia dnia Pańskiego, całym sercem wzywają lud do pokuty.

Oto kilka ogólnych uwag na temat Dnia Pańskiego, które omówimy nieco dalej. Czy Dzień Pański odnosi się tylko do jednego konkretnego dnia, a jeśli tak, to kiedy to jest? Jeśli spojrzysz na użycie, myślę, że będziesz zmuszony wyciągnąć wniosek, że nie jest to odniesienie tylko do jednego konkretnego dnia. Spójrz na Izajasza 13:6 i 9, gdzie czytasz o Dniu Pańskim: „Biadajcie, bo dzień Pański jest bliski, nadejdzie jak zniszczenie od Wszechmogącego”. Werset 9: „Oto nadchodzi dzień Pański — dzień okrutny, pełen gniewu i gwałtownego gniewu — aby ziemię spustoszyć i wytępić w niej grzeszników. Gwiazdy na niebie i ich konstelacje nie będą świecić swoim światłem”. Werset 11: „Ukarzę świat za jego zło”. Kontekstem tych stwierdzeń w Izajasza 13 jest prorocтво przeciwko Babilonowi. Nadchodzi sąd nad Babilonem i Babilon zostanie zniszczony. Idź do Izajasza 13:17, „Pobudzę przeciwko nim Medów”. Werset 19: „Babilon, klejnot królestw, pycha Babilonu zostanie obalona przez Boga, jak Sodom i Gomora”. To obalenie Babilonu jest określane jako nadejście Dnia Pańskiego.

Jeśli pójdziesz do Jeremiasza 46:10, masz inne zastosowanie, w innym kontekście, czytasz: „Ten dzień należy do Pana, Pana Wszechmogącego – dzień pomsty, pomsty na jego wrogach. Miecz będzie pożerał, aż się nasyci, aż ugasi swoje pragnienie krwią. Dla Pana, Pana Zastępów, złoży ofiary w ziemi na północy nad rzeką Eufrat”. Następnie masz wiadomość z wersetu 13: „To jest wiadomość, którą Pan skierował do proroka Jeremiasza o przybyciu Nabuchodonozora, króla Babilonu, aby zaatakować Egipt”. Tak więc w Jeremiasza 46, Dzień Pana Zastępów, jest dniem bitwy między Egiptem a Babilonem pod Karkemisz w 605 rpn, w której Babilon odniósł zwycięstwo, a Egipt poniósł klęskę. Ten fragment jest fragmentem sądu nad Egiptem.

Tak więc nie sądzę, że można powiedzieć, że Dzień Pański, używany w różnych kontekstach w tych proroczych księgach, jest zawsze tym samym Dniem Pana. I jak zauważyłem w następnym akapicie, nie jest to tylko jeden konkretny dzień, ale odnosi się

do specjalnych czasów Bożego osądzania i karania. W niektórych fragmentach jest kontekst eschatologiczny. Ten kontekst eschatologiczny mówi, że nadejdzie jeszcze przyszły Dzień Pański, kiedy ostatecznie Bóg sprowadzi sąd na wszystkich bezbożnych, podobnie jak Księga Abdiasza 15 i 16. Nie można jednak powiedzieć, że Dzień Pański w prorocत्वach jest zawsze dniem sądu w koniec świata. Wydawać by się mogło, że przejawy Bożego sądenia, karzącego działania, które zapowiadają ten ostateczny sąd, są również określane mianem Dnia Pańskiego. Więc musisz być ostrożny. Dzień Pański nie jest automatycznie eschatologicznym końcem czasów. W niektórych kontekstach tak, ale w innych, jak kilka z tych, którym się przyjrzelismy, nie jest.

Wróćmy do wersetu 15 Abdiasza: „Bliski jest dzień Pański dla wszystkich narodów, tak jak uczyniliście, tak wam się stanie, wasze czyny obrócą się na waszą głowę”. Jaki jest związek między sądem nad Edomem a sądem nad wszystkimi narodami? Keil ma komentarz na ten temat, jest na stronie 37 twoich cytatów, gdzie mówi: „Trudność jest usunięta tylko przez założenie, że Obadiasz uważał Edom za typ narodów, które powstały w wrogości wobec Pana i Jego ludu, i w konsekwencji zostali osądzeni przez Pana, więc to, co mówi o Edomie, odnosi się do wszystkich narodów, które przyjmują taką samą lub podobną postawę wobec ludu Bożego. Z tego punktu widzenia mógł bez zastrzeżeń rozszerzyć na wszystkie narody karę, która spadnie na Edom za jego grzechy”. Myślę więc, że jest to logiczny tok myślenia, wszystkie narody, które wykazują podobne postawy i działania do Edomu, również doświadczą sądu Bożego.

Więc przechodzisz do wersetu 16 i pojawia się kolejne pytanie. Mówi: „Jak piliście na mojej świętej górze, tak i wszystkie narody będą pić nieustannie i będą pić i pić, i będzie tak, jakby ich nigdy nie było”. Kto jest tam „ty”? Mówi: „piłeś”. Czy to Edomici, czy to Żydzi? Myślę, że w kontekście, to Edomici. W całym tym przesłaniu Abdiasza mowa jest o Edomie, a nie o Judzie. Paralelizm brzmi: „Jak ty uczyniłeś, Edomie” (werset 15) „I jak piłeś” (werset 16). Oznacza to, że w wersecie 16 czasownik „pić” jest rozumiany w dwóch różnych znaczeniach. W 16a: „Tak jak piliście na mojej świętej górze” – napój oznacza świętowanie triumfu, radowanie się z tego, co stało się z

waszym bratem Izraelem, gdy Jerozolima została splądrowana – „tak wszystkie narody będą pić nieustannie”, pij, w tym drugim zdaniu nie w sensie świętowania, ale picia w sensie degustacji osądu. Innymi słowy, „picie kielicha gniewu Bożego”. Tak jak piliście podczas uroczystości na mojej świętej górze, tak wszystkie narody będą pić nieustannie, pić w sensie zakosztowania sądu, kielich gniewu Bożego, który staje się dość powszechnym wyrazem także u proroków.

Wymieniłem tam kilka odniesień, spójrzmy tylko na jedno, Jeremiasza 25:15 i 16, gdzie czytamy: „Oto, co powiedział do mnie Pan, Bóg Izraela, weź z mojej ręki ten kielich napełniony winem mojego gniewu i każcie pić je wszystkim narodom, do których was posyłam”. Picie tutaj jest w sensie smaku sądu Bożego. „Gdy go wypiją, zataczają się i oszaleją z powodu miecza, który pošlę między nich”. Wziął więc kielich i napił nim wszystkie narody, do których został posłany.

D. Abdiasza 17-21 Przywrócenie i przyszłe błogosławieństwo dla Izraela To prowadzi nas do wersetów od 17 do 21 w Księdze Abdiasza, ostatniej części, którą nazwałem „Przywrócenie i przyszłe błogosławieństwo dla Izraela”. Pozwólcie, że przeczytam od 17 do 21, a potem zobaczę, jak różni ludzie interpretowali te wersety. Werset 17 mówi: „Ale na górze Syjon będzie wybawienie, będzie święte, a dom Jakuba posiędzie jego dziedzictwo”. Innymi słowy, nadchodzi sąd nad Edomem i wszystkimi narodami, ale w przeciwieństwie do tego, na górze Syjon nastąpi wybawienie. Abdiasz, werset 18: „Dom Jakuba stanie się ogniem, a dom Józefa płomieniem, dom Ezawa będzie ścierniskiem, spalą go i strawią. Z domu Ezawa nie pozostanie żaden ocalały. Pan przemówił. Ludzie z Negebu zajmą góry Ezawa, a ludzie z pogórza posiadą ziemię Filistynów. Zajmą pola Efraima i Samarii, a Beniamin posiędzie Gilead. Ta grupa izraelskich wygnańców, którzy są w Kanaanie, posiadą ziemię aż do Sarepty; wygnańcy z Jerozolimy, którzy są w Sefaradzie, posiadą miasta Negebu. Wybawiciele pójdą na górę Syjon, aby rządzić górami Ezawa. A królestwo będzie należeć do Pana”.

Sposoby interpretacji Abdiasza 17-21:

1. Podejście uduchowiające – Kościół

Więc to są ciekawe wersety. Powstają tutaj pewne rzeczywiste problemy interpretacyjne. Jak należy rozumieć te wersety? Są tak naprawdę trzy podstawowe sposoby, w jakie zostały one zrozumiane. Zwróć uwagę, niektórzy sugerują, że rozdziały od 17 do 21 powinny być uduchowione i rozumiane jako opis rozszerzenia królestwa Bożego poprzez głoszenie Ewangelii. Pamiętaj, że spojrzeliśmy na drugą część Izajasza 11, kiedy rozmawialiśmy o tym, jak interpretować „terminologię przestarzałą kulturowo” i te kategorie, brać to dosłownie, brać to symbolicznie lub duchowo, albo brać to w jakiejś korespondencji lub równorzędność. Widzisz, ten problem powraca tutaj. Niektórzy mówią, uduchować to. Przykładem jest Theodore Laetsch. Mówi: „Mówiąc krótko, mamy tu przyszłą historię Judy i Jerozolimy. Co zawdzięcza Jerozolimie? To symbol Kościoła, jego wrogów, tych członków Kościoła, którzy są uciskani, przetrzymywani w niewoli przez wrogów”.

W wersetach 17 i 18, gdzie czytamy: „Na górze Syjon będzie wybawienie, dom Jakuba posiadać swoje dziedzictwo, dom Jakuba będzie ogniem, a dom Józefa płomieniem, dom Ezawa będzie ściernisko.” O czym to mówi? Laetsch mówi: „Jerozolima, bardzo odpowiedni symbol Kościoła Nowego Testamentu, na Górze Syjon, w Kościele Bożym, będzie wyzwoleniem. Dosłownie ta ucieczka przed starym, złym wrogiem, obiecana już w Raju. Rezultatem tego wyzwolenia jest świętość. Świętość doskonała w każdym szczególe, świętość nie stworzona przez człowieka, ale zapewniona przez obiecanego Mesjasza. Innym rezultatem tego wyzwolenia i wynikającej z niego świętości jest to, że dom Jakuba będzie posiadał swoje posiadłości”.

W wersetach 19 i 20, gdzie omówiono to dokładniej, powiedziano: „Ludzie z Negebu zajmą góry Ezawa, a ludzie z pogórza posiadą ziemię Filistynów. Zajmą pola Efraima i Samarii, a Benjamin posiadać Gilead”. Masz to wszystko mówiąc w kategoriach geograficznych, ponowne okupowanie ziemi przez różne grupy ludu Izraela. Co Laetsch mówi na ten temat w dniach od 19 do 20? Mówi: „19 i 20 nie oznaczają, że każdy wymieniony okręg będzie posiadał tylko to terytorium wymienione w orzeczeniu. Spotykamy się tu raczej z dość powszechnym idiomem hebrajskim. Liczba podmiotów i

pierwsza liczba predykatów są wymienione. Każdy z orzeczników jest powiązany z jednym z podmiotów. W rzeczywistości wszystkie podmioty są częściami jednego ciała, które wykonuje pracę opisaną przez predykaty. Izrael, lud Boży, ponownie posiada lub weźmie w posiadanie różne wymienione okręgi i kraje. Tak, że ziemia, którą wówczas zajmowali, znacznie przewyższy obszar, który posiadali w czasach Abdiasza”. A potem mówi: „Kiedy i jak spełniły się obietnice z 19 i 20?” To staje się kwestią interpretacyjną. Jego odpowiedź brzmi: „Nie musimy uciekać się do zgadywania, Mateusz i Marek mówią nam, że ludzie z Judei, Jerozolimy, Galilei, za Jordanią, Dekapolu, Idumei, Tyru i Sydonu zostali pozyskani dla królestwa Chrystusa przez nauczanie Chrystusa. Księga Dziejów Apostolskich opisuje wypełnienie Abdiasza 17-20”. O czym mówi Abdiasz 17-20? Laetsch sugeruje ekspansję Kościoła. „Podbój krajów i okręgów wymienionych przez Abdiasza przez Kościół Nowego Testamentu, prawdziwej Góry Syjon”.

„Philistia” w wersecie 19 Abdiasza, gdzie jest napisane: „lud pogórza posiada ziemię Filistynów”. Gdzie to się spełnia? Laetsch podaje Dzieje Apostolskie 8:40. Co to jest Dzieje Apostolskie 8:40? Filip pojawia się w Azocie i podróżował, głosząc Ewangelię we wszystkich miastach, aż dotarł do Cezarei. To głoszenie ewangelii na terytorium filistyńskim. Dzieje Apostolskie 9:32 „Piotr podróżując po kraju, poszedł odwiedzić świętych w Lyddzie. Spotkał tam człowieka imieniem Eneas i powiedział do niego: „Jezus Chrystus cię uzdrawia, wstań i zadbaj o swoje łóżko”. Wszyscy mieszkańcy Liddy i Szaronu ujrzeli go i nawrócili się do Pana”.

W zarysie masz odniesienie do Samarii w wersecie 19. Gdzie jest napisane: „Ludzie z pogórza posiadają ziemię Filistynów, zajmą pola Efraima i Samarii”. Jak to się spełnia? Dzieje Apostolskie 8:5-17, gdzie czytamy: „Filip zszedł do miasta Samarii i głosił im Chrystusa, a tłumy słuchały Filipa i widziały cuda, które czynił, i wszyscy zwrócili baczną uwagę na to, co mówił” i tak dalej.

Zeraphat w Fenicji, werset 20 Abdiasza, jest spełniony w Dziejach Apostolskich 11:19: „Teraz ci, którzy zostali rozproszeni przez prześladowanie w związku ze Stevenem, dotarli aż do Fenicji, Cypru i Antiochii, głosząc orędzie tylko Żydom”. Zeraphath jest w Fenicji. Sefarad leży w Azji Mniejszej, to jest kościół w Sardes z

Objawienia 3:1. Zatem szerzenie Ewangelii jest, zdaniem Laetscha, tym, co zostało opisane w tych wersetach Abdiasza.

W wersecie 21: „Wybawiciele wejdą na górę Syjon, aby rządzić górami Ezawa, a królestwo będzie należeć do Pana”. Laetsch mówi: „Ale co z Edomem? Czy są beznadziejnie skazani na wieczne potępienie? Nie. Obadiasz wypowiedział surowe słowa sądu przeciwko nieustępliwym wrogom ludu Bożego, a jednak kończy swoje proroctwo chwalebną obietnicą. „Do Edomu zostaną wysłani wybawiciele”. Wdzięczność za własne zbawienie skłoni wyzwolone dzieci Boże do wejścia na górę Syjon, głoszenia zbawienia Edomowi, ich wrogowi i ciemieżcy”. A oto sedno sprawy: „Edom jest 'typem' i symbolem łaski Bożej, dowodem głoszenia Ewangelii zbawienia wszystkim ludziom. W ten sposób, dzięki wiernej współpracy członków Kościoła Bożego, czy to duchownych, czy świeckich, królestwo będzie należeć do Pana”.

To jeden ze sposobów zrozumienia wersetów od 17 do 21. Nie jest to mowa o czymkolwiek w odniesieniu do etnicznego czy narodowego „narodu” Izraela i podbojów geograficznych czy terytorialnych, ale raczej o duchowych realiach szerzenia się Ewangelii w kontekście początków Kościoła, zapisanych w Księdze Dziejów Apostolskich.

2. Przewidywanie powrotu Izraela do jego posiadłości Po drugie, inni sugerują, że wersety te należy rozumieć jako przepowiednię powrotu Izraela do jego posiadłości, to znaczy do jego ziemi, oraz sądu nad Edomem jako narodem. Jeśli tak jest, pytanie brzmi: czy się spełniło, czy też jeszcze się nie wypełni? Zdania na ten temat są podzielone. Niektórzy komentatorzy, JB Payne i Aalders, rozumieją, że proroctwo wypełniło się w większości w okresie międzytestamentalnym. Aalders na 17b „Izrael ponownie posiada ziemię, z której został wypędzony”. To ostatnie zdanie z 17: „dom Jakuba posiada swoje dziedzictwo”. Werset 18: „Dom Jakuba będzie ogniem, dom Józefa płomieniem, dom Ezawa ścierniskiem”, zniszczenie zostanie spowodowane na Edom przez powracającego Izraela. Werset 19: „zajęcie tych różnych obszarów, ludzie z Negebu zajmą góry Ezawa” i tak dalej, to powrót Izraela do ziemi i przejęcie tych obszarów w

posiadanie. Werset 20 jest w rzeczywistości powtórzeniem wersetu 17 b, Izrael posiada swoje dziedzictwo. 20 jest powtórzeniem i rozszerzeniem, które można powiedzieć, podając więcej szczegółów, „coś o Izraelitach posiadających ziemię aż do Sarepty. Wygnańcy z Jerozolimy są w Sefaradzie, posiadają miasta Negebu”, więcej szczegółów znajdziesz w wersecie 20.

J. Barton Payne jest podobny, który mówi, że werset 17 wypełnił się w powrocie z niewoli babilońskiej, gdzie dom Jakuba posiadał swoje dziedzictwo. Werset 18, dom Jakuba, dom Józefa, mają powrócić w pełni z wygnania. 18b do 21a, gdzie wszystkie te różne terytoria są okupowane, podboje te zostały dokonane, zdaniem Payne'a, w II wieku pne, kiedy północna Juda i Beniamin były załęczkiem, z którego Żydzi pod rządami Machabeuszy napierali na wskazane obszary przez proroka. Zbawiciele, czyli wybawiciele z wersetu 21, to ludzie, a nie mesjanie. Judasz i jego bratanek Jan Hyrcanus są wybawicielami, którzy pójdą na górę Syjon, aby rządzić górami Ezawa. Ale Payne wierzył, że większość z tego spełniła się w okresie międzytestamentowym. Następnie Payne rysuje linię między 21A a 21B. A w 21 roku p.n.e. mówi, że „królestwo należeć będzie do Jahwe” wypełni się w przyszłym wieku mesjańskim. Tak więc przechodzicie z tego międzytestamentowego okresu, czasu Machabejskiego w 21A, do eschatologicznych czasów ostatecznych, w 21B, „Królestwo będzie należeć do Pana”. Moje pytanie brzmi: dlaczego nie wziąć 21B w mniej absolutnym sensie? Oznacza to, że w działaniu zbawicieli lub wybawicieli, jeśli rozumiesz je jako odniesienie do Machabeuszy, dlaczego nie rozumieć 21B „Królestwo będzie należeć do Pana” jako Boża suwerenność ukazana w osiągnięciach Machabeuszy?

Tak więc zarówno Aalders, jak i J. Barton Payne postrzegają 17-21 jako coś, przynajmniej z wyjątkiem 21B, jako już spełnione. Raczej z jakimś duchowym poczuciem, że te słowa przyjmują całkiem dosłowne zrozumienie tego, co jest opisywane. Interesujące jest to, że Aalders jest amillenialistą. Można by się spodziewać, że Aalderowie rozumieją to jako opis Kościoła w sensie duchowym, tak jak robi to większość amillenialistów. Ale on nie. Payne jest premillenialistą. Można się więc spodziewać, że Payne przyjmie to w ten sposób.

Ale zauważ, co Aalders robi w tym momencie. Jest milenialistą, ale uważa, że spełnia się to w okresie międzytestamentalnym. Mówi: „Musimy wziąć pod uwagę kwestię typologii”. A następnie widzimy w stosunku Edomu do Izraela, stosunek świata do kościoła Chrystusowego. Tak jak tutaj wydano surowy wyrok na Edom za jego wrogość do Jakuba, tak też świat zostanie poddany sądowi Bożemu za jego wrogość do Kościoła. I tak jak odrodzony Izrael zatryumfuje nad Edomem, tak Kościół zatryumfuje nad wszystkimi, którzy mu się sprzeciwiali. Ezaw był taki sam jak Jakub, syn Izaaka i wnuk Abrahama. Ale Edomici byli zaciekłymi wrogami Izraela. Tak więc i w nowej ekonomii są tacy, którzy urodzili się w rodzinie Kościoła, a później stają się jego najbardziej zaciekłymi wrogami. Ale Bóg sprawi, że Kościół zatryumfuje nad takimi wrogami”. Teraz widzicie, co Aalders tam robi, jak mówi, w tej relacji między Edomem a Izraelem widać typologiczne znaczenie obrazujące relację między Kościołem a światem. Wydaje mi się to uzasadnione, mówisz o tym samym rodzaju dychotomii lub związku. Nie mówi, że 17 do 21 mówi bezpośrednio o Kościele, ale mówi, że typologicznie w relacji między Edomem a Izraelem możemy zobaczyć coś o relacji między Kościołem a światem. Wśród tych, którzy sugerują, że od 17 do 21 powinniśmy postrzegać powrót Izraela do jego posiadłości, Aalders i Payne uważają to za coś już wypełnionego w okresie międzytestamentowym.

3. Druga strona proroctwa jeszcze się nie wypełni – ostateczne ponowne przydzielenie ziemi

B., „Druga strona proroctwa jeszcze się nie wypełni”. Przykładem jest Gaebelin. Mówi, że 17B to przywrócenie Izraela do ziemi, „dom Jakuba posiada swoje dziedzictwo”, jeszcze się nie wypełnił. Innymi słowy, nie widzi tego spełnienia w okresie międzytestamentowym. Chociaż i tutaj jego interpretacja nie działa zbyt dobrze, on następnie w wersecie 18, gdzie jest napisane: „Dom Jakuba będzie ogniem, dom Józefa płomieniem, a dom Ezawa ścierniskiem” mówi, że 18 zostało wypełnione przez Judasza Machabeusza i Jana Hyrcanusa. Tak więc 18 lat już się spełniło, a kiedy dojdiesz do 19 i 20 lat, to również jeszcze się nie spełni. W komentarzach Gaebelina do 19 i 20, gdzie

masz w posiadaniu różne części ziemi, mówi: „Można by napisać te dwa wersety, ten nagłówek, dużymi literami. „Ostateczny podział ziemi”.

Podsumowanie dotyczące Księgi Abdiasza 17-21

Jak należy rozumieć te wersety? Czy mamy zgodzić się z tymi, którzy widzą ich spełnienie w przeszłości, czy też, jak wielu innych, porzucić wszelkie próby traktowania ich jako znaczenia tego, co mówią, ale po prostu uduchawiać szczegóły geograficzne w niejasną przepowiednię panowania Kościoła? Czy wreszcie mamy tu krótki zarys ostatecznego rozwiązania przez Boga problemu palestyńskiego w tysiącleciu? Z pewnością ta ostatnia opcja jest najlepsza. Czytane w ten sposób wersety są bowiem zgodne z przebiegiem prorocत्व Starego Testamentu jako całości. Podczas omawiania szczegółów Gaebelin zauważa, że z trudem dojdziemy do konkluzji. „Możecie być pewni, że wszystkie te szczegóły są znane Bogu, nie zapomniał o swoim rozproszonym ludzie, jego przymierze z nimi jest trwałe. Pewnego dnia, gdy Mesjasz zasiądzie na tronie Dawida, splątany schemat tych przepowiedni zostanie rozwiązany”. Wypatruje więc przyszłego wypełnienia się wersetów 19 i 20. Dokładnie w jaki sposób, nie jest zbyt pewien, ale to się jeszcze nie wypełniło. O 21: „Wybawiciele wchodzi na górę Syjon”. Mówi: „W ograniczonym, historycznym sensie tego proroctwa, Abdiasz oczekuje wybawienia ludzkości, takiego jak Zorobabel czy Judasz Machabeusz, ale ci zbawiciele są w najlepszym razie zapowiedzią Zbawiciela, który ma dopiero nadejść w czasach Abdiasza i którego drugiego chwalebnego powrotu teraz oczekujemy”. Przejdź trochę niżej: „Nie ma sensu pytać, co miał na myśli, ale to, co zobaczył, było Zbawicielem świata, Zbawicielem, który będzie sędzią, Zbawicielem, o którym mówi proroctwo biblijne: „Królestwo świata stanie się królestwem Pana i Jego Chrystusa”.

Egzegeza naukowa nie widzi niczego takiego w tych słowach, ale możemy zaryzykować stwierdzenie, że tak właśnie jest. I w odniesieniu do tej ostatniej notatki w Biblii Scofielda. W wersecie 18 znajduje się uwaga: „Dom Jakuba będzie domem ognia, dom Józefa płomieniem, dom Ezawa ścierniskiem”, mówiąc: „Edom odrodzi się w późniejszych dniach”. Pamiętasz, jak rozmawialiśmy o tym z kulturowo datowaną

terminologią? To przesuwam kulturowo datowaną terminologię do granic możliwości i mówię, że wymienione narody, te same narody będą zaangażowane w czasie wypełnienia.

Więc masz wiele problemów interpretacyjnych z takim fragmentem jak ten, jest wiele takich fragmentów w księgach prorockich, jest to rodzaj tego, co napotkasz w każdym miejscu, od 17 do 21. Co z nimi robisz? Czy mówi o Kościele w sensie duchowym, czy mówi o znaczeniu bardziej dosłownym, a jeśli tak, to już się wypełniło, czy jeszcze się wypełni? Jestem skłonny zejść do tego bardziej dosłownego znaczenia, ale w sposób, w jaki robią to Aalderowie i Payne, i powiedzieć, że wypełniło się to w okresie międzytestamentalnym, szczególnie dzięki działalności Machabeuszy.

Końcowe komentarze na temat Abdiasza Przejdź do ostatniej strony tego, tylko kilka końcowych komentarzy. Abdiasz to niezwykła księga prorocza. Zasluguje na znacznie więcej uwagi niż zwykle. Paul Raabe uchwycił jego znaczenie w pierwszym akapicie swojego Anchor Bible Commentary on Abdiah, myślę, że ten akapit łączy to wszystko w całość. Mówi: „Księga Abdiasza jest najmniejszą księgą w Biblii hebrajskiej, czyli Starym Testamencie, mającą tylko jeden rozdział”. Tam, jak nazywacie Stary Testament, Biblię Hebrajską, właściwym słowem jest *Tanak*. „Biblia hebrajska” jest ogólnie rzeczą używaną dzisiaj w kręgach akademickich lub kręgach chrześcijańskich, ale zwykle Żydzi nazywają ją TaNaK, która pochodzi z Prawa (Tora), proroków (Nebiim) i pism (Kethubim). „Ma tylko jeden rozdział i 21 wersetów, więc czytelnicy Biblii mogą go łatwo przeoczyć”. Czym jest 21 wersetów w porównaniu z, powiedzmy, 1364 wersetami Jeremiasza? „Jednak dokładne przestudiowanie Abdiasza jest warte wysiłku. Po pierwsze, jego mały rozmiar okazuje się korzystny. Czytelnicy mogą trzymać w umyśle i zapamiętać całą książkę bez większych trudności. Dzięki temu mogą zobaczyć cały las bez gubienia się wśród drzew, czego nie da się tak łatwo zrobić z dużą książką. Co więcej, Abdiasz wpisuje się w główny nurt izraelskiej tradycji prorockiej, co nie zawsze było rozpoznawane. Ta krótka książka elegancko podsumowuje wiele wielkich proroczych tematów, takich jak boski sąd nad wrogami Izraela, w tym przypadku Edom, Dzień Jahwe, Dzień Pana”. Rozmawialiśmy o tym krótko: „Lex

talionis jako standard sądu, tak jak wy uczyniliście, tak też uczynicie sobie, metafora kielicha gniewu, teologia Syjonu,, na górze Syjon nastąpi wyzwolenie ”, posiadanie przez Izrael ziemię, „Izrael posiędzie swoje dziedzictwo” i królestwo Jahwe, „królestwo będzie należeć do Pana” na końcu księgi. Jest to niezwykle zbiór tematów, które są bardziej szczegółowo rozwijane gdzie indziej, ale przewijają się przez prorocze księgi. W ten sposób księga ta służy jako zwięzłe uosobienie większości przesłań proroków. Ilustruje również naturę dyskursu proroczego. To poezja i proza, to rodzaje wypowiedzi, takie jak osądzanie, oskarżenie, ostrzeżenie i obietnica, i to styl retoryczny. Jest to szczególnie przykład wyroczni przeciwko obcym narodom, kategorii, która zajmuje znaczną część korpusu ostatnich proroków. Masz liczne prorocstwa u Izajasza, u Jeremiasza, przeciwko narodom pogańskim, przeciwko niesprawiedliwemu Izraelowi. Dlatego uważne studiowanie Biblii powinno być cennym przeżyciem dla poważnych badaczy Biblii”. Myślę więc, że dość dobrze podsumowuje tutaj znaczenie tej książki, którą, jak sądzę, generalnie przeoczamy i ignorujemy.

W Abdiaszu, moim własnym komentarzu, otrzymujemy również niezwykle wgląd w przyszłość w krótkim okresie 21 wersetów. Znaczące prorocstwa, jeden wyrok na Edom. Dwa zniszczenia Jerozolimy, które nie są wymienione z nazwy, ale wydaje mi się, że to właśnie pojawia się w 12 do 14, i ostrzeżenie na przyszłość. Rozproszenie Izraela i Judy jest zapowiedziane w wersecie 20, powrót Izraelitów z wygnania i rozciągnięcie panowania nad Edomem w czasach Machabeuszy i wreszcie być może ustanowienie przyszłego mesjańskiego królestwa Jahwe w 21, chociaż skłaniam się do wybrania 21 jako po prostu część tej sekcji, która jest wypełniona w okresie międzytestamentowym.

Joela

A. Autor i data

Przejdźmy teraz od Abdiasza do Joela. Joel, A. to „Autor i data”, a B. to „Treść”. Więc przyjrzymy się trochę autorowi i dacie. Jest to prawdopodobnie najtrudniejsza ze wszystkich dotychczasowych ksiąg proroczych z jakimkolwiek stopniem pewności, ale, jak zauważysz w tej ulotce, bierze ona swoją nazwę od Joela, syna Petuela, którego

znajdziesz w 1:1: Pan skierował słowo do Joela, syna Petuela”. Ale nie poza tym nie wiemy o osobistej historii Joela ani Petuela z samej księgi ani z żadnego innego miejsca w Starym Testamencie. Tak więc, jeśli chodzi o datę, można to uzyskać tylko na podstawie pośrednich wskazówek z księgi i wniosków z tych pośrednich wskazówek. Z tego powodu trudno dojść do wniosku, w który wszyscy wierzą. Istnieją dwa podstawowe stanowiska. Po pierwsze, data po wygnaniu, po odbudowie murów Jerozolimy pod rządami Nehemiasza, 430 pne lub coś znacznie późniejszego. Albo data sprzed wygnania w czasach króla Joasza 835 pne Wybrałem datę sprzed wygnania, ale bez wielkiego dogmatyzmu. Przyjrzyjmy się, jakie są problemy.

1. Argumenty za datą po wygnaniu Argumenty za datą po wygnaniu, a., mówi się, że wersety takie jak 3:2b, 3, 5, 6 i 17 mogły zostać napisane dopiero po zniszczeniu Jerozolimy w 586 roku i dlatego Joel prorokował po tym wydarzeniu. Teraz te wersety, 3:2b, mówią: „Rozproszyli mój lud między narody i podzielili moją ziemię”. Werset 3: „Rzucali losy o mój lud, wymieniali chłopców na nierządnicę, sprzedawali dziewczęta za wino”. Werset 5: „Zabraliście moje srebro i moje złoto i zanieśliście moje najwspanialsze skarby do waszych świątyń”. Werset 6: „Sprzedałeś lud Judy i Jerozolimy Grekom, aby odesłać ich daleko od ich ojczyzny” i 17: „Wtedy poznacie, że Ja, Pan, wasz Bóg, mieszkam na Syjonie, mojej świętej górze . Jerozolima będzie święta, już nigdy nie będą na nią najeżdżać cudzoziemcy”. Argumentem jest to, że takie stwierdzenia mogły zostać napisane dopiero po wygnaniu babilońskim w 586 rpne. Ale w związku z tym, ponieważ kilka pierwszych rozdziałów zakłada istnienie świątyni i służby świątynnej, musi być później niż Aggeusz i Zachariasz. Innymi słowy, nie tylko po 586 r., ale także po powrocie z wygnania i przywróceniu służby świątynnej.

Nie wydaje mi się, żeby to było takie pewne, że rozdział 3 zakłada wydarzenia z 586 roku. Należy zauważyć, że nie ma ani słowa o zniszczeniu świątyni i miasta. Obecność obcych w Jerozolimie, plądrowanie srebra i złota, branie jeńców mogło mieć związek z kilkoma podobnymi wydarzeniami, od najazdu Sziszaka, przez najazd Filistynów i Arabów, aż do czasów Jehorama. Ale co ważniejsze, i myślę, że to naprawdę

jest problem, możliwe jest również potraktowanie odniesienia w 3: 2b jako proroczego odniesienia do dzisiejszej diaspory Izraela, która rozpoczęła się wraz ze zniszczeniem Jerozolimy w 70 rne. wejdą na sąd nad nimi w sprawie mojego dziedzictwa, mojego ludu izraelskiego, bo rozproszyli mój lud”, kim są ci „oni”? To są „narody”, cofa się do 3:1, „W tych dniach, kiedy zniszczyłem los Judy i Jerozolimy, zgromadzę wszystkie narody, sprowadzę je do doliny Jehoszafata i wejdę na sąd przeciwko nim o moje dziedzictwo, mój lud izraelski, bo rozproszyli mój lud między narody”. Wielu twierdzi, że to może być prorocze. Ale to jest jeden argument, te stwierdzenia mogły być napisane dopiero po 586.

2, Istnieją pewne argumenty z milczenia Następnie b., są pewne argumenty z milczenia. Argumenty z milczenia generalnie nie są zbyt przekonujące. Ale 1. prorocstwo dotyczy Judy i Jerozolimy”, to jest język użyty na przykład w 3:20, gdzie jest napisane: „Juda będzie zamieszкана na wieki, Jeruzalem, przez wszystkie pokolenia”.

A. Brak wyraźnej wzmianki w Joelu o Królestwie Północnym

Argumentuje się, że w Joelu nie ma wyraźnej wzmianki o Królestwie Północnym.

Twierdzi się, że gdyby Królestwo Północne nadal istniało, można by się spodziewać jakiejś wzmianki o nim. Wniosek jest taki, że Królestwo Północne zostało już zniszczone. Tam, gdzie używany jest termin „Izrael”, a tak jest, należy go rozumieć jako odniesienie do Królestwa Judy w 2:27, 3:2 i 16, ale jak wskazuje EJ Young we wstępie do *Starego Testamentu*: „W prorocztwie nie było szczególnej okazji do używania nazwy Królestwa Północnego”. Innymi słowy, nazwa Izrael należała zarówno do Królestwa Południowego, jak i Północnego; nie ma między nimi rozróżnienia, jakie czasami znajdujecie gdzie indziej, Efraimie i Judzie, Północnym Królestwie, nie znajdziecie tego u Joela. Ale ile możesz na tym zarobić?

B. Brak wzmianki o królu

Drugim argumentem płynącym z milczenia jest brak wzmianki o królu. Ale jest kilka odniesień do starszych, 1:2, 1:14 i 2:16. Joel, 1:2 mówi: „Słuchajcie tego, starsi”. W

1:14 „Zwołajcie starszych i wszystkich mieszkańców kraju” oraz 2:16: „Zbierzcie lud, poświęćcie zgromadzenie, zbierzcie starszych, zbierzcie dzieci”. Teraz wydaje mi się, że w obu tych argumentach nie ma rozróżnienia między Efraimem a Judą, nie ma odniesienia do króla, są to argumenty z milczenia i mają wspólne słabości wszystkich takich argumentów. Przedwygnaniowe proroctwa Nahuma i Habakuka również nie wspominają o królu. Odniesienia do starszych można znaleźć we wszystkich okresach historii Izraela. Co więcej, nie jest do końca jasne, czy te odniesienia odnoszą się do biura, czy po prostu do starszych mężczyzn. Wydaje mi się, że jeśli spojrzycie na 2:16, to prawdopodobnie są to tylko starsi mężczyźni, ponieważ jest tam napisane: „Zbierzcie ludzi, poświęćcie zgromadzenie, zbierzcie razem starszych” i patrzcie, co następuje: „zgromadźcie dzieci. Ci, którzy karmią piersią, niech pan młody wyjdzie ze swojej komnaty, niech kapłani i usługujący”. To po prostu różne kategorie ludzi, niekoniecznie biuro. Nie jestem więc pewien, czy można powiedzieć, że brak wzmianki o królu i kilku odniesieniach do starszych oznacza, że musisz umieścić to w czasie, gdy nie było króla.

C. Brak rozróżnienia między Efraimem a Judą – tak zwane sekcje apokaliptyczne

Trzecim argumentem, po wzmiankach w rozdziale 3, które zakładały, że 586 r. tak zwane sekcje apokaliptyczne. Wskazują na to niektórzy, chociaż zwykle nie ewangelicy, ale w komentarzach głównego nurtu znajdziesz to mocno podkreślone, jako dowód na późną datę. Jakie są niektóre cechy apokaliptyczne? Termin „apokaliptyczny” oznacza ujawnienie lub objawienie. Jest to użyte w Objawieniu 1:1, „Apokalipsie Jana”. Została zapożyczona i zastosowana do gatunku literatury żydowskiej, który kwitł od około 200 rpn do 100 n.e. Istnieje gatunek literatury apokaliptycznej — na podstawie klasyfikacji gatunkowej każda książka zawierająca ten rodzaj literatury jest uważana przez niektórych uczonych za konieczną późną i obejmowałoby to na przykład Izajasza 24-27, „apokalipsę Izajasza”, która jest częścią Izajasza, która ma podobieństwa do tego, co jest określane jako literatura apokaliptyczna. Jeśli cała literatura apokaliptyczna jest spóźniona, to Izajasz 24-27 jest spóźniony i nie pochodzi z Izajasza, a Joel się spóźnia.

Nie wydaje mi się jednak, żeby to było takie proste. Myślę, że należy dokonać

rozdzielenia między tym, co można nazwać literaturą apokaliptyczną biblijną, a późniejszą niebiblijną literaturą apokaliptyczną. Istnieje kategoria niebiblijnej literatury apokaliptycznej, która kwitła w tym późnym okresie od około 200 pne do 100 rne .

Zwróć uwagę, co tam mówi: „Materiał wizyjny Daniela był często opisywany w kategoriach „apokaliptyki”, który, jak się powszechnie uważa, wywodzi się z zaratusztrianizmu, religii starożytnej Persji i zawiera dualistyczną, kosmiczną i eschatologiczną wiarę w dwóch przeciwstawnych kosmicznych mocach, Boga i złego, oraz w dwóch różnych epokach, obecnej, która jest pod władzą złego, i przyszłej wieczności, w której Bóg obali moc zła i królować wraz ze swoimi wybranymi w warunkach wiecznej sprawiedliwości. Chociaż podejście to ma elementy wspólne z myślą niektórych autorów ST, ważne jest, aby rozróżnić biblijną i niebiblijną apokaliptykę”, co moim zdaniem jest tutaj problemem, i chcemy „uniknąć wczytywania się w Pisma kanoniczne uważały, że albo występowały w żydowskiej literaturze apokryficznej i pseudoepigraficznej późniejszego okresu, albo były zupełnie obce myśli judaizmu. W związku z tym należy zauważyć, że prorocy Izraela umieścili ostateczne odkupienie wybranych na tym świecie. Chociaż nowy porządek, który ma zostać ustanowiony przez nadejście królestwa Bożego, byłby ciągły z obecnymi sekwencjami światowymi, różniłby się tym, że cierpienie, przemoc i zło byłyby nieobecne na scenie.

Dyskurs o literaturze apokaliptycznej i jej cechach Istnieje ogromna ilość literatury na temat literatury apokaliptycznej. Jeśli zajrzysz do swojej bibliografii pod tym nagłówkiem, znajdziesz tam kilka odniesień, jeśli chcesz przyjrzeć się temu dokładniej. Jest tam jeden tom wspomniany przez Leona Morrisa o literaturze apokaliptycznej. W drugim akapicie Morrisa na temat materiałów informacyjnych zwraca uwagę, że literatura apokaliptyczna jest rzekomo odkrywca. Innymi słowy, twierdzi, że daje objawienie. Jest pseudonimowa, to znaczy nie wiemy, kim są prawdziwi autorzy, ale występują oni pod przybranymi nazwiskami, takimi jak Enoch, Testament Mojżesza, 2 Księga Ezdrasza, Apokalipsa Abrahama, pisma tego rodzaju. Jest więc rzekomo odkrywca, pseudonimowa i zawiera wiele symboliki.

Zauważa również, że charakteryzują go te cztery dominujące koncepcje: dualizm, pesymizm, determinizm i bierność etyczna. Co Morris rozumie przez dualizm, pesymizm, determinizm i bierność etyczną?

Dualizm: Późna niebiblijna literatura apokaliptyczna wyraża eschatologiczny dualizm obejmujący ostry kontrast między terażniejszością a epoką, która ma nadejść. Terażniejszość i przyszłość były postrzegane jako zupełnie niezwiązane. Dlaczego? Problem polega na tym, że Izrael otrzymał i przestrzegał prawa Bożego. Dlaczego więc cierpią? To nie może być dzieło Boga, jedyną odpowiedzią jest to, że Boże drogi są niezbadane. On ostatecznie naprawi sytuację, ale ostateczny akt odkupienia nie ma wpływu na terażniejszość. Obecny wiek jest pod władzą złego ducha. Istnieje więc kontrast między obecnym wiekiem, będącym pod władzą złego, a wiekiem, który ma nadejść.

Pesymizm: Literatura apokaliptyczna była pesymistyczna w stosunku do rzeczy. Bóg pozostawił ten wiek cierpieniu i złu. To jedyne możliwe wytłumaczenie obecnej sytuacji Żydów.

Determinizm: Niewielki nacisk kładziony jest na suwerennego Boga, który działa w historii, aby realizować swoje cele; raczej sam Bóg oczekuje na przeminiecie czasów, które zarządził.

Bierność etyczna: W oczach pisarzy apokaliptycznych problemem w ich czasach nie była potrzeba narodowej skruchy. Brakuje napomnienia etycznego, ponieważ następuje utrata poczucia grzeszności. Problem apokaliptyków polega na tym, że Izrael przestrzega prawa, a zatem jest sprawiedliwy, a mimo to pozwala mu się cierpieć. W przeciwieństwie do tego prorocy nieustannie wzywają Izrael do pokuty, aby zwrócił się do Boga. Tak więc jest tam całkiem rozróżnienie między proroczą literaturą eschatologiczną a tą późną literaturą apokaliptyczną. Ta późna literatura apokaliptyczna obejmuje idee dualizmu, pesymizmu, determinizmu i etycznej bierności.

Mając to na uwadze, wydaje mi się, że nie ma podstaw, by zaklasyfikować Joela jako literaturę apokaliptyczną tego rodzaju, która uzasadniałaby użycie tego typu literackiego jako podstawy do późniejszej daty. Innymi słowy, ten argument wydaje mi

się nieważny. Wszystko, co można powiedzieć, to to, że element eschatologiczny jest widoczny w Księdze Joela. To prawda, aw Księdze Joela jest trochę obrazów, zwłaszcza szarańczy w rozdziale 2. Ale to samo w sobie nie jest powodem, by datować ją tak późno, szczególnie dla tych, którzy akceptują autentyczność małej apokalipsy Izajasza w Izajasza 24: 27, że została napisana w VIII wieku pne. Są to więc argumenty za późną datą, ten ostatni argument o apokaliptycznym charakterze księgi rzeczywiście pochodzi bardziej od uczonych nieewangelicznych niż od ewangelicznych. Więc zostają ci te odniesienia w rozdziale 3, brak odniesienia do króla i brak rozróżnienia między Efraimem a Judą. Więc to nie są mocne argumenty.

C. Data sprzed wygnania Joela a. Wspomniane narody pasują do czasów przed wygnaniem. Przyjrzyjmy się szybko dacie sprzed wygnania. Ci, którzy wybierają datę przed wygnaniem, zwykle umieszczają księgę w czasach Joasza około 835 rpn. Litera a., narody wymienione w rozdziale 3 jako wrogowie lepiej pasują do czasu przed wygnaniem niż po wygnaniu. Asyria i Babilon nie są wymienione. Wspomniani to Fenicjanie, Filistyni, Egipcjanie i Edomici. Filistyni w wersecie 4, Egipcjanie w wersecie 19 i Edomici w wersecie 19. Innymi słowy, wrogie narody wymienione w rozdziale 3 są wczesnymi wrogami Judy przed wygnaniem.

B. Nieobecność króla i znaczenie kapłanów. Punkt b., brak króla i znaczenie kapłanów. Sporo wzmianek o kapłanach może wskazywać na czasy, gdy Joasz jako młody chłopiec rządził pod rządami arcykapłana. Pamiętajcie, objął tron jako niemowlę, a arcykapłan był naprawdę władzą rządzącą. Chociaż znowu jest to wniosek, nie ma bezpośredniego związku z żadnym stwierdzeniem w Księdze Joela z tamtym czasem.

C. Pozycja Księgi w Zakonie Proroków Mniejszych. Punkt c., Pozycja Księgi i Zakonu Proroków Mniejszych. Choć nie jest to decydujący argument, pamiętajcie, że o kolejności rozmawialiśmy wcześniej. Jasne jest, że Aggeusz, Zachariasz i Malachiasz, trzech ostatni, pochodzą z okresu post-wygnania. Jeśli to jest post-wygnanie, dlaczego nie

jest to umieszczone z Aggeuszem i Zachariaszem? Ale znowu, dlaczego kolejność jest taka, jaka jest? Tylko te trzy ostatnie wydają się mieć zasadę chronologii.

Argument z paralelnych fragmentów innych proroków jest używany do datowania. Ci, którzy próbują to wykorzystać, znajdują pewne podobieństwa u Amosa i kilku innych proroków, a następnie argumentują, że Joel jest pierwszorzędny, a inni drugorzędni, ale myślę, że niezwykle trudno jest użyć tego argumentu. Jak mówi Driver: „Nic nie jest trudniejsze (z wyjątkiem szczególnie sprzyjających okoliczności) niż zwykłe porównanie równoległych przejść w celu ustalenia, po której stronie leży priorytet”. Więc nie wydaje mi się, żeby to był mocny argument.

Wniosek: Nie ma decydującej podstawy do ustalenia daty Joela. To prowadzi nas do konkluzji; nie ma decydujących podstaw do ustalenia daty Joela. Nie widzę pilnego powodu, aby umieszczać tę książkę w późnych czasach powygnaniowych. Wydaje się pasować do czasów przed wygnaniem; Sugeruję to, ale z pewnością nie można tego udowodnić. Myślę więc, że pozostawimy to jako kwestię otwartą. Ale jestem skłonny sugerować wcześniejszy okres, za panowania Joasza około 835 rpne, a nie późniejszy okres po wygnaniu.

To prowadzi nas do B., „Zawartości książki”, od której zaczniemy następnym razem.

Przepisywane przez Caroline Meditz
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna: Katie Ells.
Ponownie narracja: Ted Hildebrandt